

antaget til Hjælper, misforstod ganske Situationen og troede, at der var Tale om et Angreb paa Islands Rettigheder, og modarbejdede Sagen. Hvor forkert det hele var, fremgaar af, at det viste sig, at en Skipper, som skulde sejle derop med Motorolie til Fiskerbaadene, da han kom derop, havde Baadene fyldt ikke med Olie, men med Spiritus. Der blev altsaa ikke ført fornøden Kontrol med hele denne Virksomhed, derfor gik det galt. Det er nødvendigt, at vi nu faar en Fiskerikommission, bl. a. for at dette og andre lignende Spørgsmaal kan blive ordentlig undersøgt, og for at det kan blive undersøgt, hvorledes man skal grundlægge hele Fiskerivirksomheden.

Til det ærede Medlem Hr. Hendriksen vil jeg til Slutning sige, at naar han indvendte imod min Tale, at jeg sammen med Undervisningsministeren vilde, som han sagde, undertrykke Sangen „Kong Christian“, saa er det en ren Misforstaaelse; men der er ikke Grund til atter at diskutere det Spørgsmaal, thi det er jo nu fastlagt, saaledes som det rettelig bør ligge. I Odense ved det konservative Folkepartis Landsraadmøde sang man „Kong Christian“ staaende; naar Socialdemokraterne holder Kongres, synger vi vor Slagsang staaende, det er da ganske naturligt, at Høje ogsaa synger deres. Det konservative Folkeparti har selv ordnet Sagen og fastlagt Sangen, som den bør ligge.

Elna Munch: Det har forbavset mig, at man her i Tinget under denne Debat har fremdraget Spørgsmaalet om Fru Thit Jensens Understøttelse. Forholdet er jo det, at da den store Debat om Understøttelse paa Finansloven fandt Sted, løste man Spørgsmaalet paa den Maade, at man enedes om at dele Forfatterne i 2 Grupper, af hvilke nogle fik en varig Understøttelse, og en anden Gruppe en 3-aarig Understøttelse. Fru Thit Jensen hører til de første, og Spørgsmaalet er altsaa afgjort for hendes Vedkommende. Jeg vil fremhæve, at jeg kun meget sjældent er enig med hende i hendes Anskuelse; til Trods derfor kan jeg godt anerkende, at hun har Talent. Derfor taler ogsaa, at hun Landet over Gang paa Gang kan samle en talrig Tilhørerskare om sin Talerstol; hun er maaske den Taler i Landet, der samler det største Publikum, saa helt daarligt kan det, hun siger altsaa ikke være. Jeg finder det derfor ejendommeligt, at man blandt hele Skaren af Forfattere drager en enkelt frem og erklærer, at hun ikke skal have Understøttelse, naar

man end ikke samtidig belægger sit Krav med Eksempler, og Tinget har jo intet hørt om, hvad det er i Fru Thit Jensens Produktion, der skulde bevirke noget saa ekstraordinært som dette, at man skrider til at omstøde den Beslutning om hendes Understøttelse, der ret nylig er vedtaget med Tilslutning fra saa godt som alle Sider. Man kan mene om Thit Jensen, hvad man vil, man maa i alt Fald indrømme, at hun stikker ikke noget under Stolen; hun har Mod, derfor synes jeg, at naar man vil angribe hende, skylder man hende i alt Fald at sige, hvad det er, man angriber hende for.

Jeg vil dernæst gerne udtale min Anerkendelse overfor den højtærede Justitsminister, fordi han har indledet en ny Praksis overfor farlige Sædelighedsforbrydere. Jeg har Gang paa Gang her i Tinget rejst det Spørgsmaal, om man ikke allerede inden Gennemførelsen af den nye Straffelov kunde tage dette særlige Spørgsmaal frem og finde en eller anden Løsning deraf. Der findes jo utvivlsomt en Kategori af Sædelighedsforbrydere, overfor hvilke Straf er ganske hensigtsløs, og som det er ganske nødvendigt at skærme Samfundet imod, fordi de er syge paa dette Omraade, og jeg har henstillet, at man skaffede Lovhjemmel for, at dette kunde ske. For 2 Aar siden har jeg her i Tinget som Eksempel nævnt den Mand, hvis Sag man nu i disse Dage har drøftet saa ivrigt. Han havde netop paa det Tidspunkt faaet sin sidste Straf, og jeg gjorde den Gang opmærksom paa, at han om 2 Aar vilde være en fri Mand og vilde kunne begynde forfra paa sine Forbrydelser. Jeg fremhævede den Gang, hvor haabløst det var at anvende de almindelig brugte Lovmidler overfor denne Mand, og jeg henstillede, at man midlertidigt, indtil en ny Straffelov blev gennemført, søgte Lovhjemmel til at uskadeliggøre Mænd som denne. Jeg blev af den daværende Justitsminister, Hr. Rytter, pure afvist. Hvis man allerede den Gang havde søgt den Lovhjemmel, som jeg efterlyste, havde man ikke i Dag staaet overfor et Tvivlstilfælde i denne Sag. Man lagde den Gang Hænderne i Skødet. Jeg gentog min Henstilling i Fjor, men uden Resultat. Nu staar vi forhaabentlig overfor en snarlig Løsning af dette Spørgsmaal, og jeg takker den højtærede Justitsminister, fordi han har haft sin Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet; det glæder mig i Sagens Interesse, at det er lykkedes den højtærede Justitsminister at fremkalde den Opmærksomhed